

A-besvarelse i JUS113 Kontraktsrett I v 2013

Skrevet av: Marius Bakke

Kommentert av: Oda Karterud

Spørsmål 1

Spørsmålet er om uttalelsene fra Peder Ås og ekspeditøren i båtbutikken Sjøsprøyt AS oppfyller de alminnelige vilkår for avtalerettslig binding den 11. februar. Reglene om avtaleinngåelse er nedfelt i avtaleloven, lov 31. mai 1918 nr. 4 (heretter avtl.), kapittel 1. Systemet i loven er at en part først fremsetter et tilbud som inneholder en løftevirkning, og at den annen part fremstiller en aksept, som inneholder både en løftevirkning og en påbudsvirkning. For dette tilfellet befinner en seg utenfor avtalelovens system, og spørsmålet om binding må bero på ulovfestet rett utledet fra Høyesterettspraksis.

Dette er litt upresist. Man befinner seg ikke utenfor avtalelovens system - med utveksling av tilbud og aksept - her. Avtaleloven sier imidlertid ikke noe om hva som utgjør et tilbud eller en aksept i lovens forstand. Dette beror på ulovfestet rett.

Høyesterett har gjennom langvarig praksis, eksempelvis Tomtekjøpsdommen, utledet vurderingstemaet til å være om en har gitt den andre part rimelig grunn til å tro at en har bundet seg. Det følger videre av praksis at om en part skal ha rimelig grunn til å tro at den annen har bundet seg er knyttet til to vurderingstemaer:

- (i) Utsagnets form.
- (ii) Avklaring av vesentlige punkter.

Det er ryddig at studenten innledningsvis gir en generell introduksjon av vurderingstemaet. For presisjonens del kunne det også vært nevnt at spørsmålet må avgjøres ved en objektiv tolkning av utsagnet i lys av konteksten.

Spørsmålet blir om Peder ÅS har gitt ekspeditøren rimelig grunn til å tro at han har bundet seg til å kjøpe båten.

For vurderingstema (i) er det fra praksis mulig å utlede at utsagnene som kommer fra parten må være tilstrekkelig konsise. I Harkestad-dommen ble parten ikke ansett bundet til en oppdeling av en tomt fordi forslaget han hadde sendt inneholdt formuleringer som "vi ønsker" og "betrakt dette som et forslag fra vår side".

God rettskildebruk her. Studenten henter veiledning fra rettspraksis for å gjøre vurderingstemaet mer konkret.

Peder Ås har i denne saken uttrykt seg klart og konsist med uttalelsen "Jeg tar jammen og kjøper båten her og nå". Utsagnet inneholder ikke vage synspunkter og formuleringer som kan antyde at Peder ønsker videre forhandlinger eller avklaringer. Utsagnet fra Peder Ås fremstår tilstrekkelig konsist og trekker i retning av at ekspeditøren har rimelig grunn til å tro at Peder har bundet seg.

Bra om utsagnets ordlyd. Som studenten får frem, tilsier ordlyden isolert sett at utsagnet er av bindende karakter. Her bør studenten for øvrig se hen til andre relevante forhold, som stedet for avgivelse av utsagnet og formen, jf. at utsagnet skal tolkes i lys av konteksten. Selv om

utgangspunktet er formfrihet, kan det ved kontrakter som gjelder kostbare formuesgoder være en viss formodning for at binding ikke skjer utelukkende ved muntlig kommunikasjon.

For vurderingstema (ii) er det fra praksis jf. Hotelldommen mulig å utlede at realytelse og pris er som hovedregel å regne som vesentlige punkter. Videre må vesentlige punkter være avklart for at en part skal ha rimelig grunn til å tro at den annen har bundet seg. Andre punkter kan også regnes som vesentlige, som levering.

I denne saken har ikke Peder Ås gitt uttrykk for at andre punkter er av vesentlig betydning for seg, og vurderingen må da måles opp mot de punkter som følger av praksis.

Her er studenten inne på spørsmålet om utsagnet er tilstrekkelig spesifisert, med andre ord om det avklarer vesentlige punkter i avtalen. Dette må avgjøres ut fra den aktuelle kontraktstypen. Det er imidlertid helt korrekt at pris og realytelse som et alminnelig utgangspunkt må regnes som vesentlige punkter.

Både realytelsen (en brukt båt) og prisen (700 000,-) er her avklart. Dette er to viktige punkt som trekker sterkt i retning av at Peder Ås er bundet til å kjøpe båten.

Et annet punkt som kan utledes fra praksis er leveringstidspunkt. Dette punktet vil gjerne anerkjennes som vesentlig i de tilfeller der det er tale om fast eiendom som skal tjene som bolig. Ettersom det her er tale om en båt og Peder ikke har gitt uttrykk for at leveringstidspunktet er vesentlig for seg kan ikke dette regnes som et vesentlig punkt.

Samlet viser momentene over at de vesentlige punktene i avtaleforholdet er avklart. Videre er formen tilstrekkelig konsis. Begge vilkårene er oppfylt og gir ekspeditøren rimelig grunn til å tro at Peder har bundet seg til å kjøpe båten.

Ryddig at studenten til slutt foretar en samlet vurdering. Jeg savner imidlertid en tydelig delkonklusjon her, f.eks.: Peders utsagn var et bindende tilbud.

Spørsmålet blir da om det foreligger andre momenter som taler for at ekspeditøren ikke har rimelig grunn til å tro at Peder har bundet seg.

Etter Peders uttalelse sier ekspeditøren "Hvis du kommer innom igjen i morgen, skal jeg få laget klar en kjøpekontrakt".

Slik jeg ser det, treffer ikke studenten helt med problemformuleringen her.

Forutsatt at Peders utsagn var et bindende tilbud, blir spørsmålet om Sjøsprøyt AS har gitt en bindende aksept. Avgjørende for dette blir om Peder hadde rimelig grunn til å oppfatte ekspeditørens utsagn som en bindende aksept, jf. for så vidt de retningslinjer som er trukket frem ovenfor.

Denne uttalelsen kan tolkes slik at forretningen forutsetter at en kontrakt skal underskrives før partene blir bundet. Det må likevel anses vanlig at det blir utarbeidet kontrakter ved transaksjoner av denne størrelsesorden. Uttalelsen kan i lys av dette tolkes slik at ekspeditøren tilbyr seg å utforme en formell kontrakt til 12. april. Videre bekrefter Ås at han vil komme innom. Samlet sett gir dette inntrykk av at kontrakten bare blir en formalisering av en allerede inngått avtale.

Sml. tidligere kommentar. Studenten ser på ekspeditøren og Peders uttalelse under ett her. Etter mitt syn ville det ryddigere å vurdere om Peder har avgitt et bindende tilbud først, og dernest om Sjøsprøyt AS v/ekspeditøren har avgitt en bindende aksept.

Samlet sett tyder vurderingen på at de alminnelige vilkår for avtalerettslig binding ble oppfylt den 11. februar. De konsise uttalelser og avklaring av vesentlige punkter gir samlet grunn til å anse det som at partene er bundet. Avklaring av disse momenter tyder også på en grunnleggende enighet mellom avtalepartene.

Uttalelsene fra Peder Ås og ekspeditøren i Sjøsprøyt AS oppfyller de alminnelige vilkår for avtalerettslig binding den 11. februar.

Klar avsluttende konklusjon på hovedproblemstillingen. Ryddig.

Spørsmål 2

Spørsmålet er videre, forutsatt at de alminnelige vilkår for avtalerettslig binding ble oppfylt 11. februar:

- a) Om Peder Ås er ubundet på grunnlag av tilbakekall i medhold av re integra-prinsippet.

Re integra-prinsippet kan utledes analogisk fra avtl. § 39 annet punktum. Etter re integra "kan" en viljeserklæring trekkes tilbake hvis "særlige grunde tilsiger det" og før "han endnu har indrettet sig".

Det er bra at studenten presiserer at rettsgrunnlaget er en analogisk anvendelse av avtaleloven § 39 annet pkt., og at vilkårene i bestemmelsen blir presentert innledningsvis. Merk at vilkårene er utslag av den samme interesseavveining og derfor må ses i sammenheng, jf. bl.a. Høyesteretts avgjørelse inntatt i Rt-2012-1904.

Det alminnelige utgangspunkt er at avtaler skal holdes slik de er inngått, NL-5-1-2. Dette tilsier at terskelen for tilbakekall er høy.

Det første kumulative vilkåret i vurderingen er at det må skje før "han endnu har indrettet sig". For denne sak betyr dette før Sjøsprøyt har innrettet seg. Det må etter forarbeidene være tale om en faktisk innrettelse, og ikke en psykisk. Løftemottaker må ha disponert i henhold til løftet.

Metodisk ville det vært ryddig med en problemstilling her, f.eks.: Spørsmålet blir om Sjøsprøyt AS hadde innrettet seg på det tidspunkt tilbakekallet skjedde. Ellers fint at studenten får frem at psykisk innrettelse ikke er tilstrekkelig. Det må være foretatt noe som "ikke uten skade eller uleilighet kan omgjøres", jf. Utkastet 1914 s. 97 og Rt-2012-1904.

Sjøsprøyt AS fikk inn en annen kunde 11. februar som ønsket å kjøpe båten. Denne kunden ble avvist med henvisning til at båten allerede var solgt. Videre hadde butikken begynt på arbeidet med å tegne opp en endelig kontrakt mellom Peder og butikken.

Disse to hendelsene viser at butikken rent faktisk har innrettet seg etter løftet avgitt av Peder. Ettersom vilkåret er kumulativt er det ikke grunnlag for tilbakekall re integra.

Fint at faktiske konsekvenser trekkes frem, men besvarelsen kunne med fordel vært mer nyansert her. At ekspeditøren ar utarbeidet kjøpekontrakt kan neppe i seg selv anses som innrettelse etter

re integra-prinsippet, sml. Rt-2012-1904. Videre er det ikke sikkert at interessen ville ledet til et salg.

Subsidiært, om butikken "endnu ikke hadde indrettet sig", kan det drøftes om det forelå "særlige grunde".

Problemformuleringen ville vært mer presis om studenten la til "... som tilsier at Peder Ås kan tilbakekalle sitt tilbud" eller lignende.

Ordlydsforståelsen av "særlige grunde" er å forstå som forhold utenom det vanlige.

Dette er en grei ordlydstolkning. Det ville vært et pluss om studenten også hadde trukket inn andre relevante rettskilder, se f.eks. Rt-2012-1904 igjen, som bl.a. inneholder uttalelser om betydningen av psykisk sykdom og manglende betalingsevne.

Peder har for det første vist til sin depresjon. I praksis har det vært få saker der eksempelvis sinnslidelse har ført frem til ubundethet. At Peders depresjon skal regnes som "særlige grunde" vil synes å stride mot en sammenheng i rettssystemet. Videre kan det igjen vises til at terskelen er satt til å være høy. Depresjon er ikke "særlige grunde".

Psykisk sykdom kan etter rettspraksis utgjøre "særlige grunde", jf. i denne retning Rt-2012-1904. Studenten er derfor litt for rask med å avfeie dette. Det er for øvrig uklart hva studenten mener med at det ville stride mot sammenhengen i rettssystemet – dette bør forklares.

For det andre har Peder anført at han ikke har økonomisk mulighet til å gjennomføre kjøpet. Om en løftegiver normalt ønsker å ta slike forbehold ved bundethet må dette fremsettes uttrykkelig. Peder har videre et eget ansvar for å kjenne sine økonomiske terskler. Dette kan heller ikke anses som "særlige grunde".

Det er et grunnleggende utgangspunkt at manglende økonomisk evne er egen risiko. Fint at studenten ser dette. Avgjørelsen inntatt i Rt-2012-1904 kan likevel tas til inntekt for dette kan være relevant når det ses i sammenheng med psykisk sykdom. Besvarelsen kunne med fordel vært mer utdypende på dette punktet.

Subsidiært, dersom de to kumulative vilkår var innfridd, måtte en gått inn på en "kan"-vurdering der partenes interesser måtte blitt veiet mot hverandre. Sentralt i denne vurderingen ville tidsaspektet være, slik som det fremkommer av Vorteksdommen. En slik avveining vil ellers i stor grad sammenfalle med en vurdering etter avtl. § 36.

Dette fremstår som unødvendig teori så lenge det ikke følges opp av en konkret drøftelse. Etter mitt syn ville besvarelsen fått bedre flyt dersom studenten i stedet hadde fremhevet dette innledningsvis, før behandlingen av de to kumulative vilkårene.

b) Om avtalen kan settes helt til side i medhold av avtl. § 36.

Etter avtl. § 36 kan en avtale "helt eller delvis setes til side eller endres" dersom det ville være "urimelig" å gjøre den gjeldende.

Vilkåret "urimelig" viser til en konkret helhetsvurdering av avtaleforholdet. Etter forarbeidene skal det være tale om en "kvalifisert urimelighet. Det er selvsagt ikke nok at rimeligere løsninger kan tenkes". Dette tilsier at terskelen for lemping skal være høy.

God ordlydstolkning og fint at studenten supplerer med uttalelser fra forarbeidene her.

Etter avtl. § 36 annet ledd kan det blant annet tas hensyn til "avtalens innhold".

Det er ryddig at studenten tar for seg hvert av vurderingsmomentene som er nevnt i lovteksten.

Under dette punkt har Peder anført at prisen på båten er for høy. Prisen ligger på 700 000,-, mens markedsprisen er på 675 000,-. Differansen på 25 000,- er ikke markert stor i forhold til kjøpesummen, og det må på markedet for bruktbåter regnes med at noen vil gå over markedspris, og noen under.

I Halvorsendommen ble prisen på en leilighet satt ned fordi prospektet ga feilaktige opplysninger om høy fellesgjeld som medførte en kraftig økning i fellesutgiftene. Prisen ble satt ned med 150 000,-. En slik differanse mellom avtalt og reell verdi var altså tilstrekkelig for reduksjon av pris, men ikke hel tilsidesettelse. For vår sak er også differansen betydelig mindre. Videre kan det vises til at Høyesterett ennå ikke har satt en sak til side alene grunnet innholdet. Differansen vil likevel kunne få vekt i helhetsvurderingen, men ved det forhold det her er tale om, ganske liten vekt.

Fint at studenten får frem at prisforskjellen sammenlignet med listepriis ikke er betydelig. Redegjørelsen for Rt-1993-1497 (Halvorsen-dommen) er imidlertid litt upresis. Slik dette er presentert, kan man få inntrykk av at differansen må ligge på rundt kr 150 000 eller mer for at avtalen skal kunne settes til side på grunnlag av overpris. Et slikt krav kan man selvsagt ikke utlede av dommen. Dette må vurderes konkret.

Et annen moment det kan tas stilling til ved urimelighetsvurderingen er "partenes stilling". Dette henviser til en konkret vurdering av partenes ressursstyrke.

Sjøsprøyt AS er den profesjonelle part. Det stilles derfor i utgangspunktet større krav til den om opplysningsplikt overfor kunden. Men terskelen er høy, og i dette tilfellet har Sjøsprøyt AS satt en pris Peder var villig til å godta. Sjøsprøyt AS har ikke utøvet press.

Fint at studenten også ser på partenes stilling. Her savner jeg likevel noe om betydningen av at det er tale om et forbrukerforhold, jf. særlig Rt-2013-388 (Røeggen-dommen).

Videre kan det vises til at Peder alltid har vært interessert i båtlivet, og tidligere har vært eier av flere båter. Dette tyder på at han har et godt utgangspunkt for å kunne bedømme kvaliteten på båten opp mot prisen og markedet. Videre følger det av sikker rett at en part selv har ansvaret for å sette seg inn i alle relevante opplysninger ved avtaleforholdet.

Momentene over taler samlet for at partenes stilling i denne saken ikke kan ilegges betydelig vekt i den ene eller annen retning, men kan få betydning ved en helhetsvurdering.

Sml. tidligere kommentar om betydningen av at det er et forbrukerforhold.

Et tredje moment ved helhetsvurderingen er "forholdene ved avtalens inngåelse".

Peder anfører her først at ekspeditøren burde skjønt at han hadde psykiske problemer.

Peder var edru i det han kom til butikken og snakkes langsomt, samt at han luktet av gammel alkohol. At en ekspeditør skal forventes å kunne forstå at det lå psykiske problemer bak er lite trolig, og det foreligger ikke momenter fra faktum som taler for at denne ekspeditøren skulle

ha særlig grunnlag for å forstå dette. At Peder var edru gjør at ekspeditøren i alle tilfelle må ha kunnet regne med at Peder på det aktuelle tidspunktet var ved sine "fulle fem" og i stand til å forstå hva han bega seg ut på.

Videre har Peder anført at sykdommen må få betydning uansett. Videre har han uttalt at han nok kunne ha kommet til å kjøpe båten uansett. Det følger av praksis der den ene part har hatt en sinnslidelse at det må ha vært en sammenheng mellom løftet og sinnslidelsen, den må ha vært motiverende for det løftet som ble avgitt.

Her bruker studenten opplysningene i faktum godt. Psykisk sykdom kan være relevant, jf. bl.a. Rt-1995-1540. Som studenten er inne på er det imidlertid usikkert om ekspeditøren forsto eller burde forstått at Peder led av psykisk sykdom. Når det gjelder manglende årsakssammenheng mellom sykdommen og disposisjonen, er dette ikke avgjørende til hinder for at avtaleloven § 36 kommer til anvendelse, men det er likevel et relativt tungtveiende moment mot å sette avtalen til side. Det er fint at studenten også får frem dette.

Når Peder her skaper usikkerhet om det eksisterte en årsakssammenheng mellom sykdommen og løftet, og terskelen etter praksis for å sette et løfte til side grunnet sykdom synes høy, er det ikke grunnlag for å ilegge dette betydelig vekt.

"Omstendighetene for øvrig" er det siste elementet i denne drøftelsen.

Peder har anført at det må få betydning at han ikke er i stand til å finansiere kjøpet, særlig fordi ekspeditøren ikke gjorde nærmere undersøkelser av finansieringsmulighetene han hadde.

Det er på det rene at kjøp av den størrelsesorden det her er snakk om må regnes for å være av betydelig økonomisk art for en privatperson.

Like fullt vil det ofte være i et forhold mellom kunden og dennes bankforbindelse en finner en aktiv plikt til å undersøke ens finansieringsmuligheter. Det er uvanlig at butikker skal måtte undersøke aktivt om en kunde har finansielle muskler til å stå ved sine forpliktelser. Særlig de omsetningshensyn som er grunnlaget for mye av avtalerettens formfrihet og deklarasjonsregelverk tilsier dette. Også forutberegnelighetshensyn taler for at en butikk skal kunne stole på løfter gitt av kunder uten å måtte undersøke disse nærmere.

Skjønnsomt om dette. En alminnelig lojalitetsplikt i denne typen kontraktsforhold kan neppe strekkes så langt at selger må undersøke kjøpers betalingsevne. Her kunne en igjen presisert det klare utgangspunktet; økonomisk evne er egen risiko.

En totalvurdering av avtaleforholdet samlet sett taler for at det ikke vil være urimelig for Sjøsprøyt AS å gjøre avtalen med Peder Ås gjeldende. Særlig kan vises til at Peder kunne en del om båter, differansen mellom listepriis og pris var heller liten og at forretningen har overholdt sine plikter.

Ryddig at studenten oppsummerer avslutningsvis. Det tydeliggjør at det er en totalvurdering som til syvende og sist er avgjørende, og det bidrar til god flyt i besvarelsen ved at konklusjonen ikke kommer overraskende på leseren.

Avtalen kan ikke settes til side i sin helhet i medhold av avtl. § 36.

Klar avsluttende konklusjon på hovedproblemstillingen.

Spørsmål 3

Spørsmålet er om Peder Ås blir ubundet på grunnlag av at ekspeditøren hos Sjøsprøyt AS bekrefter at han kan trekke seg fra handelen.

Det fremkommer av avtl. § 10 første ledd at en "fuldmæktig" som foretar rettshandel i "fuldmagtsgiverens navn" og "indenfor fuldmagtens grænse" binder fullmaktsgiveren. Videre følger det av § 10 annet ledd at "indtar nogen ... en stilling som "medfører beføielse" ... til "indenfor visse grænser" ansees han at ha fuldmagt" "som falder innenfor disse grænser" "etter sedvane".

Helt innledningsvis kunne studenten med fordel nevnt det grunnleggende utgangspunktet; man kan ikke binde tredjemann uten at det foreligger særskilt rettsgrunnlag. Ellers fint at studenten begynner med å presentere det rettslige grunnlaget. Annet avsnitt er nok så tungvint formulert. Etter mitt syn ville det vært bedre å formulere dette med egne ord.

Det er etter bestemmelsene i § 10 annet ledd klart at en ekspeditør i en butikk anses for å ha fullmakt på vegne av arbeidsgiveren til å inngå avtaler, såkalt representasjonsfullmakt.

For vår sak er det derfor klart at ekspeditøren i kraft av sin stilling (stillingsfullmakt) har fullmakt til å foreta rettshandel på vegne av Sjøsprøyt AS, altså i "fuldmagtsgiverens navn".

Spørsmålet blir da om ekspeditøren har handlet innenfor "fuldmagtens grænse".

Peder Ås har anført at han trodde ekspeditøren hadde fullmakt til å kansellere avtalen.

Når en butikkekspeditor i kraft av sin stilling har anledning til å inngå avtaler, og dette er "indenfor fuldmagtens grænse", vil det for tredjemann fremstå slik at vedkommende også vil ha anledning til å godta at folk trekker seg fra kjøp i samme størrelsesorden. At ekspeditøren har handlet innenfor "fuldmagtens grænse" synes derfor klart. At en ekspeditør skal kunne inngå avtaler om salg av båter, men ikke kunne godta at folk ønsker å trekke seg fra kjøpet vil ikke være mulig for tredjemann å påberegne, og dermed ikke synlig.

Her treffer ikke studenten helt. Spørsmålet er om det ligger innenfor ekspeditørens stillingsfullmakt å godta at en kunde trekker seg fra en ellers bindende handel, nærmere bestemt om dette hører til stillingsfullmakten i kraft av "sedvane" jf. avtaleloven § 10 annet ledd. Avgjørende for dette er om det foreligger en slik praksis som har en viss utbredelse og en viss varighet, der aktørene i bransjen legger til grunn at personer med den aktuelle stillingen kan binde prinsipalen, se nærmere i Giertsen, Avtaler, på side 268 flg.

Spørsmålet videre blir da om ekspeditøren har "handlet i strid med forskrifter", jf. avtl. § 11 første ledd.

Det foreligger ikke klare momenter fra faktum om at slike instruksjoner er gitt internt mellom

Marte og ekspeditøren. I alle tilfelle ville Sjøsprøyt AS i et slikt tilfelle bare blitt bundet om Peder "forstod (...) eller burde (...) forstaat det".

Peder var i dette tilfellet i god tro, og det er ikke momenter som taler for at han skulle sitte inne med en annen forståelse enn dette.

Etter dette må ekspeditøren anses for å ha fullmakt til å kunne godta at Peder trekker seg fra kjøpet.

Subsidiært kan det drøftes om ekspeditøren i alle tilfelle kunne godkjent at Peder trakk seg fra kjøpet med hjemmel i ulovfestet rett.

Avtl. Kapittel 2 "om fuldmagt" er ikke uttømmende. Fullmakt kan også etableres ved en praktisering som blir godtatt av fullmaktsgiveren.

Som studenten er inne på kan spørsmålet også løses på grunnlag av ulovfestet rett. Her savner jeg imidlertid en noe mer utførlig presentasjon av det rettslige grunnlaget. Et mulig rettsgrunnlag er såkalt representasjons- eller kombinasjonsfullmakt, jf. særlig Høyesteretts dom inntatt i Rt-2011-410, og jeg antar at det er dette studenten sikter til. Det avgjørende er da om medkontrahenten har fått berettigede forventninger om at representanten har fullmakt til å binde oppdragsgiveren.

For vår sak har butikkekspeditøren tre ganger tidligere det året godtatt at folk trekker seg fra kjøpet uten at fullmaktsgiver Marte har protestert mot dette.

Marte har mot dette anført at det kun har skjedd et fåtall ganger, og at Peder ikke kjente til det da ekspeditøren samtykket.

Ved ulovfestet rett vil kriteriet være om tredjemann hadde rimelig grunn til å tro at fullmektigen kunne foreta slike disposisjoner. Ettersom Peder ikke kjente til praksisen ville han etter dette ikke hatt rimelig grunn til å tro at ekspeditøren kunne foreta slike disposisjoner, forutsatt at han var klar over at det egentlig var i strid med instruksjer.

Sml. tidligere kommentar. Etter mitt syn ville besvarelsen fått bedre flyt dersom studenten hadde presentert regelen tidligere. Studenten treffer ellers godt her. Den omstendighet at ekspeditøren ved noen anledninger har godtatt kanselleringer tidligere, kan ikke få betydning ettersom Peder ikke hadde kjennskap til dette.

Etter ulovfestet rett ville ikke Peder hatt rimelig grunn til å tro at ekspeditøren kunne godta tilbakekallet.

Peder Ås er på bakgrunn av bestemmelsene i avtl. §§ 10 og 11 ikke bundet til å kjøpe båten.

Dette er samlet sett en god besvarelse. De sentrale problemstillingene er sett og behandlet, samtidig som det ikke er brukt mye tid på det som er uproblematisk. Studenten har fått frem relevant lovtekst og øvrige rettskilder, og viser jevnt over god oversikt og forståelse. Fremstillingen har stort sett en logisk og ryddig oppbygning. Noen

steder er drøftelsene litt knappe, og enkelte svakheter – metodisk og materielt – er påpekt underveis.

Slik sett er denne besvarelsen et eksempel på at en A-besvarelse ikke må være lytefri.

Detaljkunnskap er heller ikke

nødvendig for å nå helt opp på karakterskalaen. Det viktigste er at de grunnleggende trekkene ved avtaleretten

er forstått.